

lede i en „Sorgløshedens Letsindighed“, men i en Letsindighed, der var fremkaldt, som han nærmere forklarede ved nogen Bitterhed, der efterhaanden var opsamlet. Ja, det mildner naturligvis Dommen noget, den Dom, det ærede Medlem udtalte, og som lød paa Letsindighed. Det mildner den noget, thi jeg forudsætter, at det ærede Medlem har ment, at Sorgløshedens Letsindighed var den højeste Potens af Letsindighed, det er altsaa ikke det, det ærede Medlem har ment ved at beskylde Arbejdsgiverne for Letsindighed, men der har været, hvad man med et juridisk Udtryk kalder formildende Omstændigheder til Stede. Imidlertid kan jeg fremdeles ikke erkende, at det ærede Medlem har Ret, naar han vil kaste Beskyldningen for Letsindighed efter de Mænd, der toge Beslutningen af 19de Maj. Jeg tør mene, at jeg kan dømme noget mere korrekt om dette Forhold end det ærede Medlem; jeg tør sige her, at jeg ved de mange forskellige Generalforsamlinger og andre Møder, hvor jeg har været til Stede, ikke har set noget Spørgsmaal blive behandlet af alvorlige Mænd med større Alvor og mindre Letsindighed end det Spørgsmaal, der blev behandlet den 19de Maj paa Arbejdsgivernes Generalforsamling, og jeg tror, jeg har nogen Ret til at have en Mening om denne Ting. Jeg kan derfor ikke erkende, at det ærede Medlem for Københavns Amts 6te Valgkreds har Ret i sin Anskuelse. Hans Mening skal jeg ikke fratage ham, selvfølgelig, men naar det ærede Medlem udtaler som sin Dom den Beskyldning mod Arbejdsgivernes valgte Tillidsmænd, at de have handlet i Letsindighed, tilbageviser jeg dette Udtryk. Selvfølgelig maa det ærede Medlem for mig tænke om Arbejdsgiverne ganske, som han vil. Det ærede Medlem kom derpaa ind paa en Omtale af min Stilling til Sagen og brugte en Argumentation, som ganske vist ikke er ny, men som jeg alligevel ikke havde ventet mig af det ærede Medlem, idet han opstillede et Postulat, og argumenterede ud fra dette Postulat, uagtet det var grebet ganske ud af Luften. Det ærede Medlem opstillede nemlig den Sætning om mig, at han sagde: Det ærede Medlem stiller sig jo uden videre selv op som Dommer og som den eneste, der med Føje kan tale om denne Sag. Det er dette Postulat, der er grebet fuldstændig ud af Luften. Jeg har ikke sagt et eneste Ord, der hverken direkte eller indirekte kan give det ærede Medlem Grund til at nære den Anskuelse,

at jeg skulde have udtalt mig paa en saadan Maade. Naar det ærede Medlem taler om at komme op paa et for højt Standpunkt, er det lige saa ubeføjet. Det eneste, jeg har sagt i saa Henseende, der maaske kunde berettigede det ærede Medlem til at nære en saadan Anskuelse, er dette, at jeg har ment — og det mener jeg fremdeles — at jeg forstaaer mig noget bedre paa, hvad der er sket blandt Arbejdsgiverne, og ved bedre Besked om, hvad der er forefalden, end det ærede Medlem, og i det hele taget har jeg den Tro, at jeg har fuldt saa meget Kendskab til Arbejderforhold, som det ærede Medlem. Det er muligt, at jeg tager fejl og at det slet ikke forholder sig saaledes; men selv om jeg har Ret, er det jo dog ikke noget af den Beskaffenhed, at det kan hæve en saa synderlig højt op. Jeg maa derfor vedvarende være af den Mening, at det ærede Medlem ikke har nogen som helst Ret til at fremsætte Beskyldningen for Letsindighed mod Arbejdsgiverne, og at det ærede Medlem har ramt fuldstændigt ved Siden af, naar han har villet korrigere min Stilling til Sagen.

Til det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (J. Jensen) skal jeg udtale min Anerkendelse af den Maade, hvorpaa han har fremsat sine Argumenter vedrørende Lockouten. Det er hverken andet eller mere, end jeg havde ventet af det ærede Medlem, idet vi, han og jeg, altid have kunnet forhandle paa en saadan Fod, at den ene baade vilde og kunde forstaa den anden. Naar jeg ikke nu vil tage en Diskussion op med det ærede Medlem, er det udelukkende fordi der, som det er blevet sagt saavel fra det ærede Medlem som fra mange andre Sider, og som jeg erkender er rigtigt, vil blive rig Lejlighed, rimeligvis i denne Samling, til at komme ind paa denne Sag paa ny. Jeg vil derfor ikke forlange Diskussionen om Lockouten og hvad dertil hører paa dette Tidspunkt, uagtet der selvfølgelig er mangt og meget i det ærede Medlems to Foredrag, som jeg har nogle Bemærkninger til, og som jeg forbeholder mig i sin Tid at komme tilbage til. Kun et eneste vil jeg sige til det ærede Medlem i Anledning af en Ytring, der faldt i hans sidste Foredrag, jeg tror det var i Gaar, hvor han udtalte, i nogle Ord, han rettede til den højtærede Indenrigsminister, at det Forsvar, der var ført for Lockouten, var noget tyndt. Dertil vil jeg sige til det ærede Medlem, at om Forsvaret er tyndt eller tykt, er i og for sig ganske ligegyldigt, fordi der behøves abso-